

Arrest

nr. 136 375 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: Xat

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 september 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer die verklaart te heten:

naam: [A.]
voornaam: [S.]
[...]
nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

uiterlijk op 01/09/2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feite

Artikel 7, alinea 1:

*X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14 :

*X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers
PV nr TG.10.L3.005322/2014 van de politie van Bilzen*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten waarvan de termijn verlengd was tot 21/0/2014."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

Hij stelt als volgt:

"Dat verzoeker werd tegengehouden bij een routinecontrole op de openbare weg.

Dat er in hoofde van de controlerende instanties een vermoeden bestond dat er een misdrijf werd gepleegd.

Dat uit het verdere onderzoek is gebleken dat er helemaal geen sprake was van enig misdrijf, wat wordt bevestigd door de onderzoeksrechter, het parket en de politiediensten.

Dat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, met als motivering dat verzoeker de facto een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde, een directe inbreuk op het algemeen rechtsprincipe van het vermoeden van onschuld, dat tevens grondwettelijk is verankerd.

Dat deze motivering dan ook ongrondwettig is."

2.1.2. Verzoeker uit aldus kritiek op een tweede motief dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, met name het motief gegrond op artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat steunt op de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Op grond van de vaststelling dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde wordt hem ook niet langer een termijn gegeven om het grondgebied te verlaten en dit onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker het eerste motief waarop de bestreden beslissing steunt – met name het motief gegrond op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten – op geen enkele wijze betwist. Verzoeker geeft zo ook niet aan dat de vaststelling dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum niet correct zou zijn. Ook wat de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten betreft, blijkt uit de bestreden beslissing dat dit gestelde ook is gesteund op een toepassing van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, met name het bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de termijn verlengd werd tot 21 augustus 2014. Ook deze laatste redengeving wordt door verzoeker op geen enkele wijze betwist.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat huidig middel is gericht tegen overtollige motiveringen die in de bestreden beslissing zijn opgenomen. De eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen overtollige motieven niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Er blijkt ook niet dat verzoeker nog belang heeft de termijn aan te vechten die hem werd gegeven om het grondgebied te verlaten, nu niet blijkt dat tot hertoe enige gedwongen verwijdering werd overwogen en verzoeker dus in ieder geval heeft kunnen genieten van de volledige termijn van 30 dagen om zijn vertrek vrijwillig te organiseren.

Het eerste middel kan niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM [EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228,9].

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de familiale band tussen echtgenoten aangenomen dient te worden [EHRM 21 juli 1988, Berrehab t/ Nederland, §21; EHRM 28 november 1996, Ahmut t/ Nederland, §60].

Verzoeker leeft reeds meer dan 5 jaar op het Belgisch grondgebied met zijn vrouw en zijn 5 minderjarige kinderen, zodat heden kan worden aangenomen dat zij hun centrum van hun belangen in België hebben gevestigd

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in oenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede

lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde.

De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven [EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43].

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren [EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67].

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe, indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap.

Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Heden verzoeker verplichten om het land te verlaten, op dezelfde dag dat het bevel hem werd betekend, wetende dat zijn vrouw en vijf kinderen alhier in België verblijven en dat de kinderen alhier school lopen is een brug te ver.

Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen.

Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM [EHRM 17 oktober 1986, Rees t. the United Kingdom, nr. 9532/81].

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" [EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99] heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme.

Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

In casu is het vooreerst niet aangetoond dat de algemene belangen die de Belgische Staat nastreeft door een stringente toepassing van de vreemdelingenwet zwaarder zouden doorwegen dan de private belangen die verzoeker kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

In casu is het echter zo dat verzoeker, hoewel hij niet officieel in de registers ingeschreven staat, hij wel degelijk een vast verblijfsadres heeft.

Toch dient te worden opgemerkt dat zijn centrum van belangen momenteel in België ligt; hij verblijft hier gedurende meer dan 5 jaar, ...

Bovendien dient er rekening te worden gehouden met de partner van verzoeker en hun vijf kinderen

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, de moeilijke situatie waarin de partner van verzoeker zou terechtkomen, en de mate van afhankelijkheid van alle gezinsleden ten opzichte van elkaar, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van de Belgische Staat niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

De Belgische Staat laat zich in deze dan ook leiden door een overdreven formalisme door het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen enkel gewag van een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt.

De Belgische Staat heeft volledig nagelaten om de actuele gezinssituatie van verzoeker in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven van verzoeker niet verder gezet zou kunnen worden, elders dan in België.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering.

De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van de nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België gedurende vijf jaar met zijn echtgenote en kinderen. Hij stelt dat zij hier het centrum van hun belangen hebben gevestigd. Hij betoogt dat een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich dan ook opdringt.

In zoverre verzoeker, waar hij erop wijst dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, zich beroept op zijn banden met België stelt de Raad vast dat hij in gebreke blijft om op concrete wijze

enige beschermenswaardig privéleven in deze zin in België aannemelijk te maken. Ondanks vele procedures die in België werden gevoerd, was zijn verblijf in het Rijk daarenboven ook steeds precair.

Wat het ingeroepen gezinsleven betreft, stelt de Raad vast dat geenszins blijkt dat verzoekers echtgenote en kinderen zijn toegelaten tot enig verblijf in het Rijk. Zo werd in hoofde van zijn echtgenote op 11 augustus 2014 eveneens een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De vaststelling dringt zich bijgevolg op dat het gehele gezin het Belgische grondgebied dient te verlaten. Er blijkt dan ook geenszins dat de bestreden beslissing tot doel of gevolg zal hebben dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting verder ook niet aannemelijk dat een gezinsleven in het land van herkomst niet mogelijk zou zijn of dat hiertoe onoverkomelijke hinderpalen voorliggen. Verzoeker wijst erop dat zijn kinderen hier school lopen, doch dit gestelde toont nog niet aan dat het verderzetten van het gezinsleven in het herkomstland niet mogelijk zou zijn. Zo ligt geen begin van bewijs voor dat de kinderen hun scholing niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. De bestreden beslissing werd bovendien genomen op 1 september 2014, op een dag dat het nieuwe schooljaar slechts één dag was begonnen. Verzoeker ontkent ook niet dat hij reeds een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten waarvan de termijn verlengd werd tot 21 augustus 2014. Hij en zijn echtgenote waren aldus in de mogelijkheid hun vrijwillig vertrek voor te bereiden en te organiseren, en dit voor de start van het nieuwe schooljaar van de kinderen, doch weigerden tijdig gevolg te geven aan de jegens hen genomen beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker, die op onwettige wijze het Rijk binnenkwam en een asielaanvraag indiende, wist of behoorde trouwens te weten dat hij en zijn kinderen niet op legale wijze in het land konden verblijven indien zijn asielverzoek werd afgewezen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. In deze situatie blijkt in wezen ook niet dat enige toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich opdringt of dat enige verdere belangenafweging zich nog opdringt. Het EVRM omvat geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar het zijn gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen).

Er blijkt ook geenszins dat uit artikel 8 van het EVRM in de situatie dat een genomen uitwijzingsmaatregel niet tot doel of gevolg zal hebben dat gezinsleden van elkaar worden gescheiden enige motiveringsplicht volgt. Verzoeker duidt evenmin op welke grond alsnog een dergelijke formele motiveringsplicht zou bestaan. Er blijkt ook niet dat verzoeker zich in dit verband dienstig kan beroepen op de zorgvuldigheidsplicht. Hij brengt zo geen concrete elementen aan die erop wijzen dat een privé- of gezinsleven niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst of enkel mogelijk zou zijn in België, en waarmee aldus ten onrechte geen rekening werd gehouden. Door er louter op te wijzen dat zijn kinderen hier school lopen, toont verzoeker op zich nog niet aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Dit enkele gegeven op zich kan zo nog niet aantonen dat een privé- of gezinsleven in het land van herkomst niet mogelijk is.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS